

nings-
samt
nisstro
k un-
ss del-
»Nya
fråga
sakligt

laktigt
ndom-
in helt
tiden
om af
g den
acitbo-
de (en
en nya
a blif-
dre an-
första
utrolle-
nycket
llande
e nya.
i detta
erades
alltså

d eller
me ett
inne-
aktiskt
ste be-
— obe-
ed an-
de lik-
le rätt
Någon
g har
En öf-
g (i I:a
omite-
gheten
i for-
ren en
re huf-
(en för
mligen
ock så
2, 3,
kunna
ka så
ra två
äfvén
rollera
sättet,
siffer-
sätten
e samt
na in-
rdning

an be-
vering!

genom
ärjunge
kan ett
vid en
om en

Det lyder så: »Enär alltså dessa räkne-
nötters förtjenst... och *de* moment, som
vid räkneundervisningen böra utgöra huf-
vudsaken, här äro helt och hållet undan-
skjutna, så torde de icke böra» etc. Det
är ett litet och dock mycket omfattande
ord, nämligen ordet »*de*», som har förän-
ledt min ofvanstående fråga. Enligt van-
liga bruket skulle ju detta ord här inne-
fatta *allt*, hvad den relativa satsen angif-
ver; men att det icke bör alldeles så för-
stås, finner man såväl af den konjunktiva
formen i slutomdömet som ock af det med-
gifvande erkännandet, »*att åtskilliga exem-
pel äro i och för sig goda*» (hvilket ju icke
kunde sägas om dem, derest icke *något*
eller *några* »hufvudsakliga moment» genom
dem blifvit framhållna).

Att exemplen i en räknebok äro »goda»
(= väl valda?), hafva komiterade på flera
andra ställen i sitt utlåtande betecknat så-
som en hufvudsaklig förtjenst; denna för-
tjenst hafva de således ej fränkänt min
exempelsamling, hvilket jag uppfattar som
en berättigad uppmuntran, enär jag just
haft till syftemål att gifva dessa exempel
ett så mångsidigt, praktiskt och sakrikt
innehåll som möjligt. Jemför man de nya
räknenötterna med de af komiterade med-
delade allmänna grundsatsar — genom
hvilka väl de flesta »hufvudsakliga mo-
ment vid räkneundervisningen» må hafva
angifvits — torde det visa sig, att i den
I:a delen flertalet af dem äro redan till-
lämpade samt att »ansatser» finnas för äfven
de öfriges tillgodogörande (hvilket komite-
rade icke heller genom någon närmare
granskning förnekat). Det må derför ej
anses vara oberättigadt för mig att efter-
fråga: *Hvilka äro de hufvudsakliga moment,
som i mitt arbete äro helt och hållet un-
danskjutna?* (Är det *alla* eller de flesta,
många eller *blott några* vissa?)

Som det icke rimligtvis kan ifrågasättas,
att komiterade skulle inlåta sig på förnyad
pröfning af vare sig mitt eller andras ar-
beten, sedan granskningen af dem blifvit
afslutad, har jag med denna fråga endast
velat vända mig till de ärade medarbetare
(lärare), som redan tagit eller ännu täckas
taga mina *nya* nötters I:a del till benäget
försök, att de godhetsfullt ville bevisa mig
den tjänst, om hvilken jag i bokens
förord anhållit, att hvar för sin del för
mig påpeka de hufvudsakliga moment en-
ligt komiterades grundsatsar, hvilka genom
mina exempels anordning befinnas vara
antingen för litet representerade eller till
äfventyrs blifvit »helt undanskjutna».

Enär jag i likhet med komiterade tror,
att det verksamaste medlet för lärjun-
garnes uppmuntran vid räkning är ämnets
behandling på sådant sätt, att de få in-
tresse derför — har också mitt mål blif-
vit att uti räknenötterna erbjuda dem en
i allmänna egenskaper mångsidigt god och
underhållande exempelsamling, afsedd för
de »tysta öfningarna» i folkskolan, samt
derjemte att genom dem bereda en sär-
skild, välbehöflig och numera obestriddig
underlättning vid korrigeringsbestyret.

Det är i denna redliga afsigts intresse
min fråga blifvit framställd, och hoppas jag

derför att blifva bevärdigad med välvilliga
och specificerade svar, hvilka torde genom
bref eller brefkort med fullständigt namn
och adress till undertecknad insändas (ju
förr dess hellre); och skall hvarje hufvud-
sakligt bidrag till frågans besvarande godt-
göras med ett exemplar pr post af arbe-
tets II:a del, om insändaren så önskar.

Höör i mars 1888.

Vördsammast
Sv. O. Kellin.

Jönköpings folkskolor.

»Berättelse om verksamheten och till-
ståndet i Jönköpings folkskolor under läs-
året 1887 af stadens skolinspektör» har
nu utkommit från trycket. Vi hemta derur
nedanstående uppgifter.

Antalet undervisade barn uppgick vid
höstterminens slut till 2,133, nämligen 1,229
i folkskolan, 823 i småskolan och 81 i
repetitionsskolan. Tillökningen under året
utgjorde 49.

Barnens medelålder har varit i ständigt
nedgående: 10,42 år 1882, 10,08 år 1886,
men endast 9,98 år 1887. Detta tyder
enligt inspektörens mening på, att barnen
allt mer och mer begynna sin skolgång
vid den i lag bestämda och äfven riktiga
tidpunkten eller det sjunde lefnadsåret.
Icke mindre än 82 barn mellan 13 och
10 år hafva emellertid ännu måst tillhöra
småskolan. Detta beror hufvudsakligen
deraf, att familjer, som från andra orter
inflyttat till staden, icke brytt sig om att
förut hålla barnen i skola eller ock varit
högst världsösa i fråga om barnens skol-
gång.

Medeltalet frånvarande dagar för hvarje
barn utgjorde under höstterminen: 2,91 på
grund af sjukdom, 0,66 på grund af lof
och 0,04 utan anmäldt förfall. 27,68 %
af hela barnantalet hade varit närvarande
alla dagar.

Lärarepersonalen har under året utgjorts
af 14 lärare och 12 lärarinnor i folksko-
lan, 23 lärarinnor i småskolan och 5 lära-
rinnor i qvinlig handaslöjd eller tillsam-
mans 54 (mot 50 året förut).

Medeltalet barn på hvarje lärare ut-
gjorde: i gossfolkskolorna 43, i flickfolk-
skolorna 53 (deraf dock omkring $\frac{1}{5}$ vexel-
vis undervisats i handaslöjd) samt i småsko-
lorna 36.

8 folkskoleklasser och 10 småskoleklas-
ser hafva varit hänvisade till alternering,
d. v. s. att två afdelningar skiftesvis be-
gagnat samma lärorum. Olägenheterna
häraf för undervisningens ordnande och
bedrivande samt de vådor i sanitärt af-
seende, som en sådan utväg medför, har
inspektören flere gånger påpekat. Hoppet
om uppförandet af ett nytt skolhus har
tyvärr änyo gäckats.

Undervisningen i slöjd för gossar har
 varit fördelad på tre afdelningar med 6
arbetstimmar i veckan för hvarje afdelning.
49 gossar hafva deltagit i denna under-
visning.

Hela antalet skolpligtige barn inom Jön-
köpings skoldistrikt utgjorde 3,223. Häraf
undervisades i folk- och småskolan 1,998,

i allmänna läroverk, privatskolor samt
hemmen 466 och i skolor utom distriktet
101. Om 132 sänkades uppgifter.

Utgifterna för stadens folkskoleväsende
uppgingo år 1887 till 63,903 kronor. Me-
delkostnaden för hvarje barn blir 31,18 kr.
(mot 31,20 kr. året förut).

Berättelsen avslutas med ett af folkskole-
inspektören J. A. Franzén hållet föredrag
»Om en kristlig barnauppfostran».

För mycket talande.

Till Sote!

Tack för Eder artikel i Svensk Lärare-
tidning n:r 2! Den är i sanning både
lättläst och god och berör ett ämne,
som sällan blir framdraget, utan likasom
genom en tyst öfverenskommelse kvarhållet
i bakgrunden. Men det är derför ej
mindre behjertansvärdt, ty säge hvad man
vill, har undervisningssättet slagit in på
en väg, som blir alldeles för tunggånge
för läraren och der han i förtid stupar.
Barnens verksamhet tages för litet i an-
språk och lärarens för mycket. De förra
ligga makligt utsträckta i gräset under
kunskastrådet, men den senare måste från
morgon till qväll såsom en ekorre klättra
från gren till gren och plocka ned de
mognade frukterna — ja till och med
tugga dem för att de må blifva riktigt lätt-
smälta. Men huru skall han stå ut med
det? frågar någon. Ja, han står icke ut
heller.

Här i det pastorat, der jag tjänstgör
såsom skolrådsordförande, äro åtta lärare
och lärarinnor. Jag har sett dem alla,
kort efter det de tagit sina examina, komma
hit friska, starka och arbetslustiga; men
hurudana äro de nu? Jo, alla utom en
äro de klena. Somliga hafva halsåkommor,
somliga hufvudvärk, somliga dålig mage
och allmän svaghet, och detta kommer ej
af år och dålig konstitution utan af arbets-
sättet: för mycket talande. Ty när man
större delen af dagen skall anstränga tal-
organet, så dröjer det ej länge, förr än
hals och mage äro i olag. Den utaf dem,
som är frisk, har lyckats lägga på hullet
och är af skaparen särskildt danad till
skollärare, ty han läser tio månader af
året och längtar efter skolans början de
andra två. Af de sju bräckliga är en,
som bedrifver undervisningen mera meka-
niskt, och han står sig jemförelsevis bäst.

Fortfar det på detta sätt, så blir följden,
att en mängd lärare och lärarinnor tidigt
måste skaffa sig biträden eller förtidig pen-
sion. I förra fallet blir det knappt både
för ordinarien och vikarien, i senare fallet
bildar sig i socknarna en klass pauvres
honteux, som hafva anspråk på bostad
och hvarjehanda hjälp, som det kännes
förödmjukande att begära och som med
dold motvilja gifves eller rent af afslås.

Men tyvärr kommer det nog att fort-
fara. Ty med ett visst vemod ser jag,
huru lärarne sjelfva vid alla sammanträden
öfverbjudna hvarandra i förslag, hvilkas ut-
förande skulle göra skolarbetet ännu mer
betungande, än hvad det redan är; och